

LUCIE TRINGELOVÁ KAŇOVÁ

SLADKÝ ŽIVOT

COO
BOO

Sladký život

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Tringelová Kaňová
Sladký život – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SLADKÝ
ŽIVOT

LUCIE TRINGELOVÁ KAŇOVÁ

SLADKÝ ŽIVOT

COO
BOO

Pokud vás tahle kniha zasáhne, opatrujte ji jako oko v hlavě.
Jestli ale máte v knihovně méně důležité kousky,
pošlete je dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám
ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat,
nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte.
V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

*Moji milovaní, tato kniha je věnována vám.
Vaše podpora a láska jsou mým hnacím motorem.*

ARIANA

Těžký dunivý zvuk mě probral z dřímot. Cítila jsem se dezorientovaná a jasné světlo zářivek se mi třeskutě zakusovalo do mozku. Znovu jsem zavřela podrážděné oči, ale monotónní jízda vlakem přestala mít konejšivé účinky. Podle toho, jak mě bolela namožená šíje a vadilo mi ostré světlo, jsem začala pochybovat, že za tvrdý spánek mohla jen ta jízda. Ztěžka jsem polkla. Sliny měly co dělat, aby se prodraly přes vyschlé hrdlo. Pootevřela jsem napuchlá víčka a rozhlédla se.

Další ženy, poslušně sedící na svých místech, na tom byly podobně. Některé ještě spaly, hlavy opřené v různých polohách. Nepochybovala jsem, že po probuzení na tom budou stejně jako já. Ostatní buď spánek předstíraly, ale z jejich držení těla bylo zřejmé, že jsou plně bdělé, nebo odevzdaně zíraly před sebe.

Jedna ke mně stočila pohled. Byla hubená, spíše s chlapecským tělem. Vlasy měla ostříhané na několikamilimetrového ježka. U pravého spánku měla vytetovaného motýla ve všech jeho životních fázích. Mrkla na mě, v očích jí blýskla mazanost. Zvedla ruce v poutech, poškrábala se na kořeni nosu a přesunula zvědavý pohled jinam.

Hlídači stáli na svých místech. Oranžově zářící diody na hledích a skeletu dávaly najevo, že jsou aktivní. Jako by mě ta neznámá nakazila. I já jsem zvedla spoutané ruce a poškrábala se na spánku. Několik žen po mně louplo nenápadně očima, ale pak zase sklopily hlavy. Žádná nemluvila. Vypadalo to, že jsou všechny pohrouženy do sebe a potřeba komunikace je zcela opustila. Cítila jsem to podobně a neměla potřebu s kýmkoliv navazovat kontakt.

Jak dlouho jsme už byli na cestě? Netušila jsem. Dunivý zvuk, který mě probral, byl zřejmě tunel, ale na tom nezáleželo. Nakonec jsem jako všechny ostatní lehce sklopila hlavu a pozorovala vlastní dlaně. To bylo to jediné, na co se dalo dívat, protože vlak neměl okna.

Znovu jsem ztěžka polkla, když se moje myšlenky stočily k tomu, co mě do tohoto vlaku přivedlo. Před pár týdny jsem měla všechno. A nyní nemám nic a jsem nikdo.

„... přeplnili plán oproti minulému měsíci o celá čtyři procenta. Za to je čeká potravinový bonus, který jim předají správci bytových bloků...“

„Zase dostanou prošlý vejce v prášku?“ uchechtla se Edna.

„Pokud splní následující plán objednávky, bonusy na konci čtvrtletí se zdvojnásobí,“ oznámil moderátor Flavinn nadšeným hlasem.

„Tak to chci vidět. A když nesplní, tak se to nikdo nedoví, co? Stejně jako o těch prošlých sračkách.“ Edna ukázala lžící na Flavinna. Ten už ale vychvaloval jinou továrnu a hlásal bonusy tamních dělníků.

„Proč si to nezatáhneš?“ kývla Myra k závěsu umístěnému na dvou skobách nad panelem.

„Vždyť víš, že si před spaním potřebuju trochu zanádat,“ mrkla na ni Edna. „Ty to fakt nebudeš jíst?“ Podívala se mlsně na kelímek.

„Ne.“

Stará žena přimhouřila oči. Moderátora přestala vnímat, jeho tlachání dokázala proměnit v šum.

„Hádám, že tě potkalo něco nepříjemného.“

Myra hlasitě vydechla.

Flavinn právě ukazoval graf, kterému stejně nikdo ze sledujících nerozuměl. Jeho nadšené oznamování dalších a dalších úspěchů odfiltrovala stejně jako Edna. Umění, které ovládl každý občan města TěKá.

„Kolikrát jsem ti říkala, že to, co se stane v nemocnici, tam má taky zůstat? Musíš přepnout, kdykoliv ti skončí směna. Ne- tahej si nemocnici domů, jinak tě to sežere. Fakt to nebudeš

jíst? Ani kousek?“ Edna vzala kelímek a lehce s ním zatřásla. Obsah se ani nehnul. Nebylo ho mnoho, ale vždy se podělily.

Myra zavrtěla hlavou. „Jen si dej.“

„Dobře. Ale crème brûlée dostáváš za odsloužené hodiny jen jednou do měsíce.“

Myra se navzdory svému rozpoložení pousmála. Stará žena tomu žlutému hutnému sójovému pudingu říkala vznešeně podivným názvem, který odposlouchala ze záběrů v Goldeniu.

„Dnes jsem potkala Quinna.“ Myra si prohrábla krátké vlasy.

Edna se na ni podívala. Zabořila okraj lžice do vazké hmoty, trochu nabrala a olízla ji. Zavřela oči a nostalgicky hledala chuť, která se ovšem nedostavila. „Jako od doktora Oetkera,“ pronesla ironicky. „Quinn?“ převalila to jméno na patře a marně se snažila přiřadit ho ke správnému obličejí.

„Quinn. On... Vyrůstali jsme spolu v bloku A a...“

Edna zanořila lžici hlouběji do pudingu. „Jo, to je ten...“ Zbytek slov nechala volně viset ve vzduchu.

Myra přikývla. Ano, ten. Ten, kterého jako mladá dívka milovala a v celé své naivitě si myslela, že on to cítí stejně. Nebyla první ani poslední. Kdysi doufala, že se s ní ožení a zbaví ji stigmatu. Nakonec si vzal jinou. Ani se mu nemohla divit. Soužití s ní by mu nepřineslo žádné bonusy. Tolik k lásce v Tě-Káčku.

„Podle toho, jak se tváříš, asi nešlo o banalitu.“ Edna si nabrala plnou lžici. Naštvaně si odfrkla, když jí část upadla zpět do kelímku.

Myra k ní překvapeně vzhlédlá. Její dlouholetá přítelkyně ji znala často mnohem lépe než ona sama.

„Jeho manželka se pokusila oběsit ve sprchách továrny, kde pracuje. Trubka to nevydržela. Přivezli ji se zlomenou nohou

a úrazem hlavy. Noha je v pohodě, ale ten otřes mozku je horší.“

„Znáš důvod?“

„Jo, Gabby si načetla její kartu a zbytek jsme si domyslely. Jejich syn nezvládl přijímací testy do školy. Ani na potřetí. Inteligenční hodnoty má pod průměrem. Odvedli ho hlídači. Mají ještě třináctiletou dceru a ta má enko,“ odpověděla Myra.

„Tak tomu říkám karma,“ usklíbala se Edna a škrábala zbytky pudingu ze stěn kelímku.

„Když mě opustil, nenáviděla jsem ho a ji vlastně taky. Tenkrát jsem byla přesvědčená, že mu to nemůžu odpustit, a dneska...“

Edna se na ni dívala se lžící v puse a s přimhouřenýma očima. „A dneska jsi zjistila, že tě to ještě furt drží. Neodpustila jsi mu.“

Myra přikývla. „Jak to, že jsem už tenkrát nepoznala, co za blba to je? Těch nocí, co jsem se kvůli němu natrápila, a pak po víc než třinácti letech zjistím, že ty slzy byly úplně zbytečné.“

Edna se od srdce rozesmála svým typicky škodolibým smíchem. Myra se však stále tvářila, jako by ji mučili.

„Ale no tak, holka. Vždyť bys měla mít radost, jaké štěstí tě potkalo,“ poplácala Edna Myru po ruce.

„On...“ Myra se napila vody. Nechtěla přítelkyni napínat, v tu chvíli jí opravdu vyschlo v krku. „On požádal o jeho odvedení. Chápeš to? Vzdal se vlastního syna, protože hrozilo, že by jim zůstal na krku i v dospělosti.“

„Zmetek,“ konstatovala Edna suše. „Ale i matka musela přece podepsat žádost.“

„Což udělala a hned další den po směně odešla do sprch jako poslední a zbytek znáš. Než jsme ji utlumily, neustále tvrdila, že půjde hledat své dítě.“

„Tohle přece Oko nedovolí, to snad ví, a věděla to i při popisování žádosti.“ Edna si povzdechla jak nad cizí ženou, tak nad prázdným kelímkem.

„To je přece šílené. Odevzdat své dítě hlídačům a nikdy nezjistit, jestli bydlí jen o dva bloky dál, nebo ho odvedli rovnou do Domu světla k Funebris.“

„Někdy je možná lepší nevědět. A raději se utěšovat myšlenkou, že svůj život dožilo v poklidu.“ Staré ženě přeběhl stín po tváři.

Myra se zamračila. „Nesouhlasím.“

„Nemusíš, hlavně když to pochopíš,“ odvětila Edna a odložila prázdný kelímek.

Myra se zamračila ještě víc. Edna často mluvila v hádankách. Chovali se tak však téměř všichni její vrstevníci.

„Netrap se tím,“ řekla Edna konejšivě. „Raději mi pověz, co Reedus.“

„Reedus?“ Myře se změna tématu ani trochu nelíbila.

„Slyšela jsem, že tě pozval na rande,“ uculila se Edna.

Tentokrát to byla Myra, kdo lehce přimhouřil oči. „Jak ses to dozvěděla?“

Stará žena jen nevinně zamrkala. Do té chvíle Myra netušila, že její poslední rozhovor s Reedusem někdo slyšel. Pokud to byla jen Edna, bylo to v pohodě. Pokud je ale slyšel ještě někdo jiný, bylo jí jasné, že drbárna bloku S jede na plné obrátky.

„Prý jsi nebyla moc vstřícná,“ přerušila Edna tok jejích myšlenek.

„No, to teda nebyla. Si jako myslí, že mě dostane do postele za kilo vepřového?“ ucedila Myra pohrdlivě.

„Mě by dostal.“ Edna se znovu uculila a oči jí šibalsky zazářily.

„Super, tak můžeš jít,“ Myra ukázala prstem o patro výš. „Začít si se správcem, taková blbost. Hele, já jsem sobec a tenhle zajetý pohodlný život se mi líbí. Nehodlám si ho komplikovat,“ prohlásila razantně, zvedla se a začala uklízet talíře od večeře.

„Takže kdyby nebyl správce, tak bys proti němu nic neměla?“

„Jenže on je správce. Tečka,“ zkusila Myra ukončit tuhle debatu.

„A je to taky fešák, co nemá v hlavě úplně nasráno. Všechny ženské ti ho budou závidět,“ zamrkala Edna.

Myra po ní vrhla z kuchyně vražedný pohled. Na panelu za starou ženou uviděla nadšené mávání davu vracejícího se z práce. Kamera Oka je snímala z dost velké vzdálenosti. Tváře byly sotva rozeznatelné. A nebylo ani poznat, ze kterého z čtyřia dvaceti bloků záběr pochází. Úseky mezi nástupišti a vstupním tubusem byly všude stejné. Klidně by mohla být někde ve změti těl a ani by o tom nevěděla.

Ležela v posteli ve svém malém bytě. Velikostí byl stejný jako Ednin, jen o čtyři patra výš. Obě žily samy a na víc než jedno-pokojový byt neměly nárok.

Ležela na zádech a sledovala prasklinu ve stropě. Moderátor Flavinn měl právě svou večerní půlhodinu z Goldenu. Jako vždy omílal starou historii. Jak před více než sto padesáti lety došlo ke krátké, ale intenzivní válce a dramatickému výkyvu počasí. Myra by to mohla citovat za něj. Učili je to ve škole. A aby nezapomněli, jednou týdně došlo na nezbytnou půlhodinku dějin. Tentokrát se Flavinn věnoval rokům sucha, které přišly po pěti letech ničivých záplav. Mluvil tak sugestivně, že by z něj jeden dostal žízeň.

Myře bylo jasné, jak celá dnešní chvilka historie bude končit. Záběrem z výšky, kdy TěKá bude jen malou tečkou v moři suché, rozpraskané země a písku. Jako malou ji ten záběr děsil. V dospělosti ji spíše fascinovalo, že obraz snímáný z několika úhlů je de facto pořád stejný. Podle Edny ovšem tak jako tak plnil svůj účel. Všichni obyvatelé města byli vděční, že vysoké zdi kolem TěKáčka chrání jejich domov před útokem nicoty.

Zavřela oči, těšila se, až vysílání skončí a byt se ponoří do tmy a ticha. Měla za sebou pět hodin v továrně a šest v nemocnici. Jako zdravotnice tam musela mít měsíčně odpracováno sto hodin, pokud nechtěla přijít o bonusy.

Bonusy. Kolem nich se ve městě TěKá točil život. Quinn je před lety vyměnil za lásku, kterou k němu cítila. Žádné děti. Žádné rodinné bonusy. Lehká volba. Myry se nikdo neptal. Ona na výběr neměla. Screening po jejím narození odhalil, že její geny nejsou vhodné – ať už tato formulace znamenala cokoliv, nesměla mít děti. V jedenácti jí provedli sterilizaci. U jejího jména bylo velké rudé N – neplodná. Vdát se mohla, v tom jí systém nebránil. Jenže se stala zbožím, o které nebyl příliš zájem, a když se už někdo našel, neměla zájem ona.

Zpravodajství skončilo a přišly minutky z minulého měsíce. Záběry z továren, dílen a učeben, které pořídilo Oko a vyhodnotilo je jako hodné vysílání. Optimistická hudba na pozadí vyvolávala v Myře touhu hlasitě křičet. Tak moc rvát, až přehluší tu zasranou idylu. Opravdu milovala svůj pohodlný život, kdy stačilo jen dodržovat pravidla a plnit plány. Ale někdy měla chuť všechno kolem rozdupat a ty trosky pak poslat do Goldenu.

Podívala se na obrazovku. 21:05. Ještě téměř hodinu musí vydržet. Zase se soustředila na strop. Ta prasklina tam byla, co se sem nastěhovala. Část omítky se vypoukla a odchlípla.

Čekala už dobrých pět let, že upadne, ale ten kousek se pořád držel. Stejně jako obyvatelé města. I ti se drželi. Pravidel a nádeje v lepší budoucnost.

Hudba ztichla, ale nahradilo ji něco horšího. Záběry ze školek a škol. Chlapec s křivými zuby uvědoměle recitoval báseň o lepším světě, aniž by vůbec chápal význam slov. Myra zaúpěla. Napřáhla ruku k panelu, který měla hned naproti posteli. Čtyři prsty stočila do dlaně a kmitala nad nimi palcem. Edna tohle dělala, kdykoliv ji na panelu něco rozčilovalo.

„Představ si...“ Takhle to začínalo vždy, když stará žena popustila otěže fantazii, jak tomu říkala. Zakázaná fantazie.

„Představ si, že máš takovou malou krabičku s tlačítky. Nebo ůkneš do tabletu. Nebo třeba jen vydáš hlasový příkaz a panel se přepne na jiný program. Chápeš? Na úplně jiný program. Třeba na to, jak se v přírodě páří vyhynulí nosorožci. Na záběry podmořského světa, hudební klipy, blbé animáče, pořad, kde čtyřiaadvacet hodin jen vaří. Chápeš? Nebo tu zasranou věc prostě vypneš. Kdykoliv chceš ty, ne když chtějí oni! Chápeš?“

Nechápala. Palec jí stále kmital naprázdno. „Vypni. Přepni. Vypni, prosím,“ zašeptala příkaz.

Nic. Odchlíplý kus omítky stále držel a ona to vzdala. Položila ruku zpět na postel.

K recitujícímu chlapci se přidala dívka. Dlouhé spletené copy jí rozkošně trčely do stran. Myra se zasmušile podívala na ty dva, na budoucnost jejich města. Cítila vztek. Hlavně proto, že ti dva jí tolik připomněli ji samotnou a Quinna kdysi.

Odmala ji učili, že musí ze všech sil pracovat pro město, pro národ, pro ty, co zbyli. Musí ctít pravidla, aby ona ani její rodiče nepřišli o bonusy. Musí s hrdostí vzít na sebe tíhu a hříchy svých předků. Aneb to, co jedni před několika generacemi pokazili, musí oni napravit. Stačí jen pracovat a dodržovat

pravidla. Za odměnu se o ně systém postará a několik vyvolených může každý rok město opustit. Jinak než za odměnu to vlastně ani nešlo. Město TěKá bylo obeháno vysokými zdmi. Jediné, co volně proudilo ven či dovnitř, bylo zboží, zásoby a materiál.

Prudce se posadila, když zaslechla ostrý výkřik plný bolesti. Otočila hlavou ke společné zdi se sousedy. „Marie,“ vydechla zmateně. Popadla dlouhý svetr a běžela na chodbu. Obyvatele bytu A znala více než dobře. Antony uměl být sice občas prchlivý, ale vždy to odneslo maximálně nádobí. Ženy ani děti by se nedotkl. Myru sevřelo neblahé tušení. Na chodbě před bytem se srazila s jejich nejstarším synem Tonyem.

„Myro! Máma,“ hlesl. Bylo mu už šestnáct. Pasoval se mezi muže, a přesto měl v tenhle okamžik na krajíčku. Odstrčila ho a vstoupila do jejich bytu.

Šla na jistotu. Podle krvavých šmouh na prošoupaném linu.

„Myro.“ Antony právě položil vlhký ručník na tvář své ženy. Marie byla bledá a hlasitě naříkala. Ležela v posteli, mezi nohama se jí rozlévala krvavá louže. Jeden pohled stačil. Dítě, na které se tolik těšili, nebude.

„Běžte do pokoje,“ houkla trochu zostra na mladšího Simona a Sáru. Ti poslušně couvli z ložnice. Sára plakala a Simon jen vytřeštěně hleděl na krev vsakující se do matrace.

Myra vyhrnula Marii lem sukně až k prsům. Ta ji chytila za ruku, prsty měla ulepené od vlastní krve. „Děťátko,“ zašeptala plačtivě.

Myra se jí podívala do očí a krátce zavrtěla hlavou. Na další utěšování však nebyl čas. Zkušeně jí prohmatala břicho. Marie ze sebe vydala další bolestivý nářek. Stáhla jí kalhotky. Antony vyděšeně vydechl, když uviděl velké černé chuchvalce sraženin.

„Musíte do nemocnice. Hned!“ Myra se otočila ke komodě. Tenhle byt znala jako svůj, a tak věděla, kam sáhnout. Vyndala dva velké ručníky a začala je motat do sebe.

„Nemohla bys ty...“

„Ne.“ Tón jejího hlasu Antonymu nedovolil pochybovat. „Dostaňte ji dolů. Jdu pro transportní lehátko. Zadám tebe i Tonyho do systému jako doprovod. Bude to jednodušší.“ *A neodečtou se vám zdravotní bonusy*, pomyslela si. Nahlas to vyslovovat nemusela, věděli to. Vložila ručníky Marii mezi stehna a natáhla jí čisté spodní prádlo. Vše začalo hned získávat karmínový odstín.

„Simone, Sáro...“ promluvil Antony na mladší děti.

„Sbalte si věci na zítra a běžte ke mně,“ přerušila ho Myra z koupelny. Umyla si ruce od krve a už pospíchala ke dveřím.

Schody brala po dvou. V přízemí přiložila identifikační náramek k zámku ošetřovny. Šlo o malou, stísněnou místnost, kterou Edna nazývala kumbálem. Byla tam jen dvě pevná lůžka, umyvadlo a stěna plná bílých dvířek s omšelými, často nečitelnými štítky. Stáhla přenosné lehátko ze zdi a zkušeným hmatem ho rozložila. Z pátého patra se k ní nesl pláč malé Sárý a vyděšený, ale přísný hlas Antonyho. Zaslechla i otevírání dveří bytů několika zvědavých sousedů.

Zastavila se u panelu ve spojovací chodbě. Klepla na komunikační ikonku. Tvář moderátora Flavinna se smrskla do malého podokna v rohu. Myře by nevadilo, kdyby zmizel úplně.

Antony položil Marii na lehátko, které nevypadalo příliš bytelně, ale bylo to lepší než ji vláčet v náručí až k vlaku. V autobusu se jejich rychlé kroky a drnčící kolečka hlasitě rozléhaly. Cestou míjeli panely, kde se děti ze školky držely za ruce, tančily v kruhu a odříkávaly básničku o lásce k jejich úžasnému městu.

Cesta tubusem se jí zdála nekonečná. Venku už panovalo nepříjemné chladno. Lamy stále ještě zářily a odhalovaly stíny hlídačů I. a II. kategorie stojících u zdi. Jejich mohutné postavy prozrazovaly i blikající diody na hledích a pažích skeletu, které přešly z pasivního do aktivního módu. Jen zběžně zkontrolovala čas. Nebude trvat dlouho a všechny lampy zhasnou a panely přejdou do nočního režimu.

Spěchali k jedinému vagonu na nástupišti. Na jeho vnější informační obrazovce svítila cílová stanice. Kolečka transportního lůžka se točila do všech stran, jen ne tam, kam potřebovali. Marie přestala sténat, zavřela oči a její tvář měla v záři lamp nezdravou barvu. Antony našťavaně funěl a cedil tichá sprostá slova mezi zuby. Tony se snažil co nejlépe usměrnit lůžko i otce.

Jen se přiblížili k vagonu, dveře se s tichým zasyčením otevřely a interiér se rozsvítil. Vjeli s Marií dovnitř. Antony se otočil k Myře stojící venku. „Díky... za všechno,“ hlas se mu zadrhl.

„Hodně štěstí,“ kývla a stiskem tlačítka zavřela dveře. Jen chvíli stála venku a pozorovala, jak vagon mizí z dohledu. Zvedl se studený vítr a sevřel ji ve svém objetí.

Na nástupišti se objevil jeden z hlídačů V. kategorie. Vypadal jako hydrant a jinak mu ani nikdo neřekl. Zastavil u vchodu do tubusu. Bylo zřejmé, proč se tu objevil. Do 22:00 zbývalo jen pár minut.

Myra osaměla, společnost hlídačů nepočítala. Netečně prošla kolem hydrantu i těch dalších, stále čekajících u zdi. Jejich oranžově blikající diody přešly do klidného zeleného módu. Předpokládala, že si už ze systému stáhli informaci, proč je v tuto noční dobu stále venku.

Cestou na nástupiště běžela, ale nyní už sotva vlekla nohy. Hydrant se vydal tubusem za ní. Pohyboval se tiše a ona ho

ignorovala. Ovšem na druhou stranu oceňovala, že ji doprovází tenhle mrňous a nemá za zády jedničkového hlídače.

Na panelech běžel poslední blok reklam. Muži v plátěných pyžamech ukazovali, že šik jsou proužky i kostky. A největším hitem byly kroužky. Ty jí připomněly, že tohle bylo ultra moderní už za jejího dětství. Odvrátila hlavu. Nechtěla myslet na otce, který se nikdy nezvládl postavit vyšší moci v podobě své ženy. A Myra jen nerada vzpomínala na matku.

Hydrant, jako by jí snad rozuměl, začal divoce blikat výstražnou oranžovou. Ona však věděla, že to není kvůli jejím vzpomínkám, ale kvůli tomu, kolik je hodin. Přidala do kroku, aby měla tubus co nejdřív za sebou.

Když vstoupila do spojovací chodby, začal odpočet posledních minut. Pokračovala směrem ke vchodu třicet pět. Hydrant zůstal stát u dveří tubusu, začal opět svítit zeleným světlem a přestal o Myru jevit zájem.

Tentokrát už byla opravdu sama. Možná kdyby byla sobota, našlo by se pár opozdílů, kteří by vrávoravě spěchali domů. Během týdne však všichni poctivě dodržovali večerku.

Prošla dveřmi jejich vchodu a začala stoupat po schodech. Všimla si několika kapek už zaschlé krve a překročila je. Odpočet na panelu dole pod schody skončil. Zaznělo veselé *Tadá ta-ta-ta-dá*. Veškeré panely města TěKá, ať už uvnitř budov, nebo venku, zhasly a přešly do nočního režimu. Současně s nimi zhaslo i veškeré osvětlení. Mohla si přisvítit identifikačním náramkem nebo tabletem, který všichni nosili neustále s sebou, ale nepovažovala to za nutné. Po třinácti letech, co tu bydlela, znala každý kout i uštípnutý kousek schodu.

Držela se osahaného kovového zábradlí a na každém stupni počítala schody. Před zdoláním druhého patra si uvědomila, že ji tma plně neobklopuje. Vzhlédla. V pětce svítila lampa, což

byla práce buď Antonyho, nebo Simona. Pousmála se, ale její úsměv vzápětí pohasl. V druhém patře se otevřely dveře a světla ještě přibýlo.

„Co se tu děje a kdo to bude uklízet?“ hlas správce bloku S zněl chladně a odměřeně.

Myře došlo, že Reedus ještě nestrávil její příkré odmítnutí. „Asi domovník,“ odtušila. Na první část otázky nebylo třeba odpovídat. Jako správce bloku moc dobře věděl, které osoby se kde pohybují. Podívala se na něj. Za ním svítila velká lampa, a tak viděla jeho rysy ve stínu, zatímco on ji viděl o mnoho líp. Unavenou, zpocenou, se zaschlou krví na oblečení a slzami v zarudlých očích.

Zřejmě mu svým zjevem trochu vyrazila dech, protože nic neřekl. Považovala tím konverzaci za skončenou a pokračovala dál.

„Myro...“ V jeho hlase už nebylo po podráždění ani stopy.

Zavrtěla hlavou a zbylá patra vyběhla. Nešel za ní, ale počkal, dokud nahoře nezaklaply dveře.

Lampu postavila na stůl v kuchyni a ztlumila svítivost. Obě děti ležely v její posteli. Sára už spala. Simon vylezl z přikrývek a přišoural se za Myrou do koupelny.

„Je to moc špatný?“ zašeptal. Řídké rozčuchané vlasy mu trčely kolem hlavy.

„Myslím, že ne.“ Odložila kartáček na čištění nehtů a opláchla si obličej. Chlapec stál pořád mezi dveřmi.

„Ale těhotný lidi při... během... přece umíraj,“ pronesl tiše, kdyby Sára přece jen nespala.

Pod mokrou dlaní na ústech se musela usmát. *Lidi.* „Ano, někdy se to stane, ale myslím si, že tvoje máma není ten případ,“ podívala se mu do očí. Věřil jí a ona to věděla. Byl to jen dvánáctiletý kluk, ale ona si na jejich vzájemné důvěře zakládala.

„Nerad bych dopadl jako Mike, protože jeho otec je fakt...“

„A spát,“ přerušila jeho úvahy a nasměřovala ho do pokoje. Neměla chuť řešit Henryho, který si veškerou nespravedlnost života čas od času vybíjel na synovi. Potřebovala se aspoň trochu vyspat a Mikeova životní situace by jí v tom rozhodně nepomohla.

Simon by jindy s tetou Myrou diskutoval, ale dnes pochopil, že moc nechybí a její únava se překlopí v rozčilení. Díky mámě tu tenkou hranici znal moc dobře. Odcházel s tichým brbláním. „Utřel jsem podlahu, ale do prádelny jsem už nešel. Sára furt brečela, že máma umře... A stejně by se to do desíti nestihlo vyprat,“ dodal.

Myra se zastyděla za svoje úsečné jednání. Simon občasnými modřinami svého kamaráda trpěl možná víc než Mike samotný. Třemi rychlými kroky byla u něj, otočila ho k sobě a objala. Těch pár slz, které mu vyskočily v koutcích očí, otřel do jejího trička a ona předstírala, že o nich neví.

Lehla si ke spící Sáře. Únava jí zavírala oči, ještě než se pořádně uvelebila vedle drobného tělíčka. „Představ si, že žiješ ve společnosti, kde si můžeš vzít dovolenou. Prostě nahlásíš, že nepřijdeš do práce, a stejně budeš mít příští měsíc dost kreditů na jídlo.“ Myra si těsně před tím, než se ponořila do spánku, vzpomněla na Ednina slova. Ušklíbla se. *Dovolená.*

Simon se položil na starý proležený gauč nasátý stovkami vzpomínek. Jako malé dítě si na něm hrával s Tonym a nejednou na něm vyčerpáním usnul. Nyní ho často okupoval spolu s Míkem, když vymýšleli fantastické příběhy. Představovali si svět bez Oka, systému a vysokých zdí. Žádná kontrola toho, zda se dostatečně dlouho věnovali mimoškolnímu vzdělávání. Žádná povinná práce v dílnách a ve skleníku. Ve svých bdělých snech si mohli sami vybrat své budoucí zaměstnání i místo, kde

by chtěli žít. Tady se dohadovali o tom, jak moc jinak to vypadá za zdí. Snili o sladkém životě ve své vlastní verzi vesmíru. Přezdívali jim Šilhavěj Mike a Válec. Snad možná proto si nechávali své sny jen pro tehle byt. Myra se na ně nikdy nedívala jako na nepovedené exempláře pokusu o dokonalé dítě. Nikdy Simonovi nevyčítala, že se baví zrovna s Mikem, který byl tak trochu podivín. Nekřičela na něj, když měl ve škole den blbec nebo v dílnách na konci měsíce nedosáhl na plný počet stanovených bodů.

Simon se víc zavrtal do přikrývky, která voněla jako Myřiny vlasy. Zaposlouchal se do ticha noci. Někde v dálce hučela továrna a vítr poháněl monotónní zvuk jejich směrem. Prostor kolem něj byl ponořený do tmy. V bytě nesvítilo jediné světýlko. Myra už hlasitě oddechovala a Sára do toho skřípala zuby. Ukolébán těmito zvuky se i on pomalu propadl do spánku.

Bledý úsvit zbarvený do jedovatě zeleného odstínu naznačoval, že některá z továren opět upouští páru.

Myra roztáhla těžké závěsy. Ty kromě pocitu soukromí pomáhaly především udržovat teplo. Prsty přejela po vrstvách izolepy, která jistila prasklé sklo. Tu úplně první tam nalepil zřejmě předchozí obyvatel bytu, ona sama přidala další dvě vrstvy. Držely pevně a její okno nebylo v TéKáčku jediné takhle vyspravené.

Po paměti přešla do kuchyňky, aniž by o cokoliv zakopla. Nemělo smysl zkoušet rozsvítit, elektřina v tuhle dobu ještě nešla. Veškeré senzory a panely mimo byty však byly samozřejmě neustále plně funkční.

V koupelně byla ráda, že díky tmě nevidí ve starém, skvrnami posetém zrcadle svou unavenou tvář.

Vrátili se něco po jedné v noci i s Marií. Myra se probudila, když je uslyšela, jak stoupají po schodech. Jen krátce prohlédla Marii, která spíš víc spala, než vnímala. Myra se napojila do systému a přečetla si lékařskou zprávu. Zamračila se nad tím, že jí lékař nenapsal alespoň den na lůžku. Jenže to bylo něco, s čím nic nezmohla. Přetlumočila zprávu Antonymu, ale jemu stačilo její ujištění, že za pár dnů bude Marie v pořádku. On i Tony mladší vypadali stejně unaveně jako Myra. A za pár hodin jim všem začínala směna.

Ve dvě se marně pokoušela znovu usnout a pořádně zabrala až těsně před budíčkem.

Dotkla se jedné z trubek. Dnes měli štěstí, byla téměř horká. Do misek nachystala jejich oblíbenou snídani, otočila ventilem a do poloviny je zalila.

„Vstávat,“ řekla a pohladila šestiletou Sáru po hlavě. Něžné gesto zopakovala i u Simona.

Oba nespokojeně zamručeli. Sára se protáhla a ještě víc se zamotala do teplých příkrývek.

„Cítím to úplně stejně, drahoušci,“ vydechla Myra. „Jdu k Edně. Než se vrátím, budete po snídani a připravení k odchodu do školy,“ upozornila je nekompromisně a odpovědí jí bylo další zamručení.

„Jakou? Zelenou nebo červenou?“ Myra se probírala snídaňovými balíčky.

„Obojí,“ rozhodla Edna a protáhla si ztuhlé nohy.

„Jsi fajnšmekr,“ ocenila její odvalu. To, že sedmdesátiletá žena spořádá dva snídaňové balíčky, a ještě se bude dívat, co zůstane v její misce, nekomentovala. Edna měla na svůj věk úžasný apetit i zažívání.

„Ale hovno.“ Stará žena se narovnala, až jí hlasitě ruplo v kříži. „Je středa. Bude nás budit Esme. Jen s pořádným svinstvím v hubě zvládnou překousnout to, co se pohrne z té její falešné držky.“

Myra vyprskla smíchy. Tenhle rozhovor byl jejich střeďeční rutinou a sousedka vždy dokázala pro Esme vymyslet novou nadávku. Přesto se Myra snažila být alespoň naoko tou zodpovědnou. Podala jí misku a se zvednutým obočím se pokusila o káravý pohled. Edna neměla k peprným výrazům nikdy daleko. To věděli všichni, kdo ji znali. Jenže to, co občas říkala, bylo nebezpečné. Oko by určitě řeči o oblíbené moderátorce bralo jako hanobení. A popravdě, řeči o Esme byly to nejmenší.

„No jo, budu hodná bába. Ačkoliv, co by mi tak mohli ještě vzít? Těch posledních několik zubů? Nebo snad důstojnost, po

kteří šlapou tak dlouho, že už mi téměř žádná nezbyla?“ Edna s chutí zamíchala obsah misky.

„Marie začala v noci krvácet,“ změnila Myra téma. Stará žena se na ni tázavě podívala. „Nemohla jsem nic dělat. Poslala jsem je do nemocnice. Tam už ji jen vyškrábli, dali jí transfuzi a vrátili domů,“ povzdechla si. „Simon a Sára spali u mě, takže se tu dnes nemůžu dlouho zdržet.“

Edna si dala do úst sousto a pevně semkla rty. Tentokrát se žádné vychutnávání pokrmu nekonalo. „No, mají tři zdravé děti. V podstatě jim nic nechybí,“ pronesla snad mnohem cyničtěji, než bylo vhodné.

Myra se na Ednu trochu zamračila.

Ta si všimla jejího nesouhlasného výrazu. „Ale no tak. Jako bys nevěděla, jak to tu chodí. Stávají se horší věci a Marie rozhodně patří k těm šťastnějším.“

Myra se nadechla, ale než stihla cokoliv říct, domácí panel se rozsvítil. A spolu s ním i všechny ostatní, jak ve vnitřních, tak vnějších prostorách.

Tadá ta-ta-ta-dá. Myra tu znělku nesnášela už od dětství. Byl to každodenní budíček i večerní rozloučení. Na obrazovce se ukázala dokonalá Esme. Muži ji milovali a ženy chtěly vypadat jako ona.

„Krásný den všem,“ zašveholila moderátorka a svými nepřírozně plnými rty poslala vzdušný polibek.

„Píča umělá,“ ucedila Edna i přes plná ústa.

Myra protočila oči.

Davy lidí z bytového bloku S proudily sešraně jako mravenčí k nádraží. V tubusech se slévaly do jednolité masy a venku zase koordinovaně větvaly na nástupištích. Rutina šest dnů v týdnu.

Po ránu kráčela Edna švihácky a s jistotou. O hůlku se opírala decentně, jen aby se neřeklo, ale na konci směny bude ráda, že ji má. Myra zpomalila.

„Já to zvládnu.“ Marie, která se o ni ztěžka opírala, sotva pletla nohama.

„Máme dost času,“ ujistila ji. V hlavě jí proletělo další Ednino „Představ si...“ *Nemocenská*. Myra si v duchu odfrkla. Předáčku by nezajímal důvod její absence. Pokud v systému nebyla omluvenka, musela být ráno v práci. Jinak by přišla o týdenní pracovní kredity. A protože Oko nevyhodnotilo striktní klid na lůžku, bylo rozhodnutí na Marii. A ta tvrdila, že je v pohodě. Když však Myra ráno viděla svou přítelkyni, která měla potíže sejít pět pater, nebyla si jistá, jestli zvládne osmihodinovou směnu.

Vlaky přijely přesně na čas. Vagony nesly označení bytového bloku a továrny, do které jedou. Každý věděl, kam patří, a pokud by snad nastoupil jinam, kontrolní skener by to ihned zjistil.

Ve vagonu protlačila bledou Marii ke stěně, aby se mohla opřít. Víc jí ulevit nedokázala. Uvnitř nebyla sedadla, jen ohmatané plastové úchyty visící ze stropu. Sotva se rozjeli, na panelech se objevila tvář Esme, která se na ně falešně usmívala ze všech koutů. Začala opět předčítat zprávy a statistiky. Myra se ohlédlá po Edně. Ta měla ve tváři kyselý výraz, ale naštěstí mlčela.

Do jejich továrny to bylo pět zastávek, třicet šest minut jízdy. Jen co blondatá Esme skončila se statistikami plnění plánu, začala se rozplývat, co úžasného obyvatele brzy čeká. Snad všichni cestující upřeli pohledy na panely. Samozřejmě věděli, co uvidí. Začátek jara byl vždy ve znamení dalšího ročníku skvělé show *Sladký život*.

Slovo si vzal průvodce soutěží Trodi. Právě ukazoval nádherně zařízený byt pro jednoho z výherců. Šest obrovských pokojů s velkou terasou ve čtyřicátém patře. Myře se nejen z té výšky točila hlava. Byla přesvědčená, že do koupelny by se vešel celý její byt. Cestující kolem ní hltali jak zařízení bytu, tak Trodiho. Ten se přesunul do kuchyně. Předváděl veškeré moderní vychytávky, o kterých si obyvatelé TěKáčka mohli nechat jen zdát. Moderátor ukázal oranžově nalakovaným dlouhým nehtem na skříňku, v jejíchž útrobách se schovávala lednice. Stačil lehký stisk nebo hlasový příkaz a vyjel šuplík. Myru ani tak nefascinovala technická vymoženost, jako pohled na dobrých pět kilo čerstvé zeleniny a ovoce. Většinu ani neznala. Trodi už byl v jiném koutě místnosti a významně si prohrábl vlasy, které mu ladily s nehty. Myra přestala poslouchat. Myšlenky se jí stočily k vzpomínce z loňska, kdy se při finále někteří přeli o to, zda je Trodi víc muž, nebo žena. Celá hádka se nakonec nepříjemně vyhrotila a přešla v menší potyčku. Tu ukončil někdo z davu výkřikem, že se blíží hlídači I. kategorie.

Opět zaostřila na jeden z panelů. Extrémně štíhlý Trodi přešel ladně do ložnice, kde se položil na širokou postel. Téměř ho mezi nadýchanými polštáři nebylo vidět.

„Tak tam by se ztratila i moje stará,“ konstatoval kdosi z cestujících. „A že ji většinou teda hledat nemusím,“ dodal a připojil se k smíchu, který se rozezněl vagonem.

Trodi vleže vyjmenovával další skvělé výhody výhry. Ozvalo se několik mumlajících hlasů, že tohle by si opravdu daly líbit. V pohledu sledujících se objevila touha. U každého jiná, a současně to cítili všichni stejně. Lišilo se jen pořadí. Mít tak možnost vypadnout odtud. Už žádná továrna a nekompromisní pracovní doba. Minimální kontroly pohybu a neexistující

starost o přiděly potravin či jiného zboží. Žádné stěhování, kdykoliv to Oko uzná za vhodné. Zapínání či vypínání domácího panelu jen podle momentální nálady uživatele. Neexistující zákaz nočního vycházení. Možnost navštěvovat ostatní domovní bloky dle libosti a bez nutnosti použít vlak.

Myra sledovala své sousedy. Všichni snili s očima dokořán a nijak se nelišili od Simona a Mikea. Jen Edna vypadala, že bude zvracet. Trodi otevřel dveře na terasu. Minul polstrované posezení, ze stolku si vzal sklenici s modrozeleným obsahem a zachrastil do kamery kostkami ledu. Mluvil o rozměrech terasy a velebil slunce, které na ni většinu dne svítí. Myra se však soustředila na nádrž, podél které sebevědomě kráčet. Označoval ji za bazén a Myře přišlo absurdní, že by se do ní někdo dobrovolně nořil. Nic jiného než sprchu neznala. Plavání v bazénu bylo součástí soutěže. Obzvlášť ho využívala kategorie krásy, jejíž účastníky bylo nejčastěji vidět právě tam. A šlo o jeden z nejvyužívanějších způsobů, jak na sebe upozornit hlasující v Goldenu.

Diváci se často bavili tím, jak lidé na první seznámení s bazénem reagují. Mnohdy to působilo velmi komicky a sem tam se někdo i topil. Tři metry vody pod nohama a k okraji ještě dál. *Ne, díky*, napadlo Myru vždy, když si tu situaci a beznaděj představila.

„... bylo by to pro její budoucnost možná to nejlepší.“ Marie ji vytrhla z myšlenek. Hlavu měla opřenou o stěnu vagonu a zavřené oči. Pod nimi se na bledé tváři rýsovaly tmavé kruhy.

„Co?“ zašeptala Myra, ale tušila, o čem je řeč.

„V pondělí se dozvíme výsledky testů, ale podle ředitelky je ona letošní hlavní adeptka na zlatou kartu,“ sdělila Marie unaveně.

Myře se sevřel hrudník. *To snad nemůže myslet vážně.*

„Jestli vyhraje, už ji nikdy neuvidíme. Bude pryč, navždy,“ pronesla Myra a hlas se jí chvěl. *Když vyhraje, její život nebude plný sraček a strachu o příděly a jejich kvalitu. Když vyhraje, nečeká ji továrna. Bude moct brát i po dosažení plnoletosti.*

„Já vím,“ špitla Marie.

„Bré ráno, děvčátka.“ Zhasu, která pravidelně vcházela předními dveřmi, aby pak vystoupila zadními, se k nim dychtivě prodírala. Cestou sbírala drby a ve finále měla přehled o všem a o všech.

„Co tu stojíte jak po týdenní noční směně?“ Vzápětí si všimla Mariiných zarudlých očí a ruky spočívající na břiše. Ačkoliv Zhasu do té chvíle netušila, že Marie čekala čtvrtého potomka, celá situace jí vzápětí došla. Objala ji. „Zlatíčko. Víím, jak se cítíš. Prošly jsme si tím skoro každá.“ Zhasu, která rychleji mluvila, než myslela, se omluvně podívala na Myru.

Ta jen koutkem oka zachytila, jak Edna poněkud znechuceně protáhla obličej.

Usedly ke tkalcovským stavům.

Svět byl na technickém vrcholu. Oko vyhodnocovalo a řídilo vše. Hlídači I. a II. kategorie měli dokonale lidské proporce. Na operačních sálech pracovaly výhradně stroje. Tiskárny dokázaly vyrobit na přání cokoli. Jenže ten vrchol stagnoval. Po válce a velké krizi, která souvisela s počasím, se musela část lidí zase chopit starých nástrojů. V Goldenu se zbavili toho nejspínavějšího průmyslu tak, že ho od sebe odsunuli co nejdál. TěKáčko se tak stalo největším dodavatelem rozmanitého zboží. Stroje, které tu měli, patřily k těm nejstarším. A výrobky, které prošly lidskýma rukama, byly nejcenějším artiklem.

Edna pracovala s plným nasazením, prsty jí zkušeně kmitaly. Nad vzorem nepřemýšlela, měla jeho postup uložený

v paměti. Myra na tom byla podobně. Tohle byla od třinácti let její třetí práce. Začínala jako většina děvčat ve sklenících. V patnácti ji poslali do šicích dílen, což nebylo od systému zrovna šťastné rozhodnutí. U stavu seděla od sedmnácti a všechno, co uměla, ji naučila Edna. Pracovala automaticky a myšlenkami byla stále u toho, co jí řekla Marie. *Sára má šanci uspět a splnit si svůj sen.* Tu větu převracela ze všech stran. Odmítala si připustit, že by Sára vyhrála a odešla nejen z bloku S, ale úplně z města. Navždy. Jako by nestačilo, že malý Tony už dávno nebyl malý. Vzдалoval se jí a nejpозději do tří let mu systém přidělí byt v jiném bloku.

„Ano, tak je to správně. Zpřetrhat pouta co nejdřív, eliminuje se tak pocit soudržnosti a možnost vytvářet nežádoucí rodinná uskupení,“ sdělila jí kdysi velmi ironicky Edna. A Myra to znala z vlastní zkušenosti. Její rodiče se jí odcizili hned do roka od stěhování. Nejdřív za nimi jezdila několikrát do týdne, vždy hned po práci. Oni za ní ale nepřijeli ani jednou. Nakonec už si ani neměli co říct a jejich setkání často provázelo trapné ticho.

„Škoda bonusů,“ odůvodňovala matka svůj postoj. Otec vždy mlčel. Když zemřel, matka za ní ani nepřijela, aby jí to oznámila. Myra to zjistila po pěti týdnech od jeho smrti. Přijela na návštěvu a v bytě, kde vyrostla, už měsíc bydlela jiná rodina. Jako zdravotnice mohla s určitými omezeními nahlížet do identifikačních karet ostatních obyvatel. Její otec zemřel v továrně mezi krabicemi. Infarkt. Bylo mu pětáctýřicet let. S matkou se už neviděla. Mohla zjistit, ve kterém bloku bydlí, ale přestalo jí na tom záležet. Vždy když ji přepadly myšlenky na to, že by ji vyhledala, raději vyplývala bonusy na novou barvu vlasů. Díky tomu nezapomínala, co všechno byla matka pro více kreditů ochotná udělat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sladký život.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.